

משנה - ראש השנה

[פרק א](#) • [פרק ב](#) • [פרק ג](#) • [פרק ד](#)

פרק א

[משנה א](#) [משנה ב](#) [משנה ג](#) [משנה ד](#) [משנה ה](#) [משנה ו](#) [משנה ז](#)
[משנה ח](#) [משנה ט](#)

פרק ב

[משנה א](#) [משנה ב](#) [משנה ג](#) [משנה ד](#) [משנה ה](#) [משנה ו](#) [משנה ז](#)
[משנה ח](#) [משנה ט](#)

פרק ג

[משנה א](#) [משנה ב](#) [משנה ג](#) [משנה ד](#) [משנה ה](#) [משנה ו](#) [משנה ז](#)
[משנה ח](#)

פרק ד

[משנה א](#) [משנה ב](#) [משנה ג](#) [משנה ד](#) [משנה ה](#) [משנה ו](#) [משנה ז](#)
[משנה ח](#) [משנה ט](#)

פרק א - משנה א

ארבעה ראשי שנים הם. באחד בניסן ראש השנה למלכים ולרגלים. באחד באיל ראש השנה למעשר בהמה. רבי אלעזר ורבי שמעון אומרים, באחד בתשרי {י}. באחד בתשרי ראש השנה לשנים {י} ולשמטין וליובלות, לנטיעה ולירקות. באחד בשבט {ט}, ראש השנה לאילן, כדברי בית שמאי. בית הלל אומרים, בחמשה עשר בו:

פרק א - משנה ב

בארבעה פרקים העולם נדון, בפסח על התבואה, בעצרת על פרות האילן, בראש השנה {יט} כל באי העולם עוברין לפניו כבני מרון, שנאמר (תהלים א) היוצר יחד לבם, המבין אל כל מעשיהם. ובחג {כא} נדונין על המים:

פרק א - משנה ג

על ששה חדשים השלוחין יוצאין, על ניסן {כג} מפני הפסח, על אב מפני התענית, על איל ראש השנה, על תשרי מפני תקנת המועדות, על כסלו מפני חנכה, ועל אדר מפני הפורים {כה}. וכשהיה בית המקדש קיים, יוצאין אף על איר מפני פסח קטן {כו}:

פרק א - משנה ד

על שני חדשים מחללין את השבת, על ניסן ועל תשרי, שבהן השלוחין יוצאין לסוריא, ובהן {כח} מתקנין את המועדות. וכשהיה בית המקדש קיים, מחללין אף על כלן מפני תקנת הקרבן:

פרק א - משנה ה

בין שְׁנֵי נְרָאָה בְּעֵלִיל **{כט}** בין שְׁלֹא נְרָאָה בְּעֵלִיל, מְחַלְלִין עָלָיו אֶת הַשַּׁבָּת, רַבִּי יוֹסִי אוֹמֵר, אִם נְרָאָה בְּעֵלִיל, אִין מְחַלְלִין עָלָיו אֶת הַשַּׁבָּת:

פרק א - משנה ו

מַעֲשֵׂה שְׁעָבְרוּ יוֹתֵר מֵאַרְבָּעִים זוּג, וְעַכְבָּן רַבִּי עֲקִיבָא בְּלוּד. שְׁלַח לוֹ רַבִּין גְּמַלְיָאֵל, אִם מַעֲבֵב אֶתְּהָ אֶת הַרְבִּים, נִמְצְאָתָּ מְכַשִּׁילָן **{ל}** לְעֵתִיד לְבֹא:

פרק א - משנה ז

אָב וּבְנוֹ שְׁרָאוּ אֶת הַחֹדֶשׁ, יִלְכוּ. לֹא שְׂמַצְטַרְפִּין זֶה עִם זֶה, אֶלְאִי שְׂאִם יִפְסֵל **{לא}** אֶחָד מֵהוֹ, יִצְטַרֵף הַשְּׁנַיִם עִם אַחֵר. רַבִּי שְׂמַעוֹן אוֹמֵר, אָב וּבְנוֹ וְכָל הַקְּרוֹבִין, כְּשֵׁרִין לְעֵדוּת הַחֹדֶשׁ. אָמַר רַבִּי יוֹסִי, מַעֲשֵׂה בְּטוֹבִיָּה הַרוֹפֵא, שְׁרָאָה אֶת הַחֹדֶשׁ בִּירוֹשָׁלַיִם, הוּא וּבְנוֹ וְעַבְדּוֹ מְשַׁחֲרֵר, וְקָבְלוּ הַכֹּהֲנִים אוֹתוֹ וְאֶת בְּנוֹ, וּפְסְלוּ אֶת עַבְדּוֹ **{לב}**. וְכִשְׁבָּאוּ לִפְנֵי בֵּית דִּין, קָבְלוּ אוֹתוֹ וְאֶת עַבְדּוֹ, וּפְסְלוּ אֶת אֶת אֶת בְּנוֹ:

פרק א - משנה ח

אֵלוּ הֵן הַפְּסוּלִין **{לד}**, הַמְּשַׁחֵק בְּקַבְּיָא, וּמַלְוֵי בְּרַבִּית, וּמַפְרִיחֵי יוֹנִים, וְסוֹחְרֵי שְׂבִיעִית, וְעַבְדִּים. זֶה הַפְּלֵל, כָּל עֵדוּת שְׂאִין הָאִשָּׁה כְּשֵׁרָה לָהּ, אִף הֵן אִינָן כְּשָׂרִים לָהּ:

פרק א - משנה ט

מִי שֶׁרָאָה אֶת הַחֹדֶשׁ וְאֵינוֹ יָכוֹל לְהֵלֵךְ, מוֹלִיכִין **{מ}** אוֹתוֹ **{מא}** עַל הַחֲמוֹר, אֶפְלוּ בְּמִטָּה. וְאִם צוּדָה לָהֶם, לּוֹקְחִין בְּיָדָם מְקֵלוֹת. וְאִם הִיְתָה דֶרֶךְ רְחוֹקָה, לּוֹקְחִין בְּיָדָם מְזוֹנוֹת, שֶׁעַל מֵהֵלֶךְ לִיְלֶה וַיּוֹם **{מג}** מְחַלְלִין אֶת הַשַּׁבָּת וַיּוֹצְאִין לְעֵדוֹת הַחֹדֶשׁ, שֶׁנֶּאֱמַר (ויקרא כג), אֱלֹהֵי מוֹעֲדֵי **{מד}** ה' אֲשֶׁר תִּקְרְאוּ אוֹתָם בְּמוֹעֲדָם:

פרק ב

פרק ב - משנה א

אִם אֵינָן מְפִירִין אוֹתוֹ, מְשַׁלְּחִין אַחַר עֲמוֹ לְהַעֲיִדוֹ. בְּרֵאשׁוֹנָה הָיוּ מְקַבְּלִין עֵדוֹת הַחֹדֶשׁ מִכָּל אָדָם **{ב}**. מְשַׁקְּלָקְלוּ הַמֵּינִין, הַתְּקִינּוּ שְׁלֹא יְהוּ מְקַבְּלִין אֶלָּא מִן הַמְּפִירִים:

פרק ב - משנה ב

בְּרֵאשׁוֹנָה הָיוּ מְשִׁיאִין מִשּׁוֹאוֹת **{ג}**. מְשַׁקְּלָקְלוּ הַכּוֹתֵיִם, הַתְּקִינּוּ שְׂיָהוּ שְׁלוּחִין יוֹצְאִין:

פרק ב - משנה ג

כִּיצַד הָיוּ מְשִׁיאִין מְשׂוּאוֹת, מְבִיאִין כְּלִנְסָאוֹת שֶׁל אֶרֶז אַרְכִּין וְקָנִים וְעֵצֵי שָׁמֶן וְנִעְרַת שֶׁל פְּשֵׁתָן וְכוּרְךְ בְּמִשְׁיחָה, וְעוֹלָה לְרֹאשׁ הַהָר וּמִצִּית בְּהֵן אֶת הָאוֹר, וּמוֹלִיךְ וּמְבִיא וּמַעֲלָה וּמוֹרִיד **{ה}**, עַד שֶׁהוּא רוֹאֶה אֶת חֲבֵרוֹ שֶׁהוּא עוֹשֶׂה כֵן בְּרֹאשׁ הַהָר הַשְּׁנִי, וְכֵן בְּרֹאשׁ הַהָר הַשְּׁלִישִׁי:

פרק ב - משנה ד

וּמֵאִין **{ו}** הָיוּ מְשִׁיאִין מְשׂוּאוֹת, מֵהָר הַמְּשֻׁחָה לְסַרְטָבָא **{ז}**, וּמְסַרְטָבָא לְגִרְזִינָא, וּמְגִרְזִינָא לְחוּרָן, וּמְחוּרָן לְבֵית בִּלְתִּין, וּמִבֵּית בִּלְתִּין לֹא זָזוּ מִשָּׁם, אֶלָּא מוֹלִיךְ וּמְבִיא וּמַעֲלָה וּמוֹרִיד עַד שֶׁהָיָה רוֹאֶה כָּל הַגּוֹלָה לְפָנָיו כְּמִדּוֹרָתָא:

פרק ב - משנה ה

חֲצֵר גְּדוֹלָה הָיְתָה בִּירוּשָׁלַיִם, וּבֵית יַעֲזֶק **{ט}** הָיְתָה נִקְרָאת, וּלְשָׁם כָּל הַעֲדִים מִתְּכַנְסִים **{י}**, וּבֵית דִּין בּוֹדֵקִין אוֹתָם שָׁם. וְסַעֲוֹדוֹת גְּדוֹלוֹת עוֹשִׂין לָהֶם בְּשָׁבִיל שְׁיֵהוּ רְגִילִין לְבֹא. בְּרֵאשׁוֹנָה לֹא הָיוּ זָזִין **{יא}** מִשָּׁם כָּל הַיּוֹם, הַתְּקִין רַבָּן גְּמְלִיאֵל הַזֶּקֶן שְׁיֵהוּ מִהֲלָכִין אֶלְפִים אִמָּה לְכָל רוּחַ. וְלֹא אֱלוּ בְּלִבָּד, אֶלָּא אִף הַחֲכָמָה הַבָּאָה לִילָד, וְהַבָּא לְהַצִּיל מִן הַדְּלָקָה וּמִן הַגִּיס וּמִן הַנָּהָר **{יב}** וּמִן הַמַּפְלָת, הָרִי אֱלוּ כְּאֲנָשֵׁי הָעִיר, וַיֵּשׁ לָהֶם אֶלְפִים אִמָּה לְכָל רוּחַ:

פרק ב - משנה ו

כִּיצַד בּוֹדֵקִין אֶת הָעֲדִים. זוּג שֶׁבֶּא רֵאשׁוֹן, בּוֹדֵקִין אוֹתוֹ רֵאשׁוֹן. וּמְכַנְיִסִין אֶת הַגְּדוֹל שֶׁבָּהֶן וְאוֹמְרִים לוֹ, אָמֵר, כִּיצַד רֵאִיתָ אֶת הַלְּבָנָה, לְפָנֵי הַחֲמָה אוֹ לְאַחַר הַחֲמָה, לְצַפּוֹנָה אוֹ לְדְרוֹמָה, כַּמָּה הָיָה גְבוּהָ וּלְאִין הָיָה נוֹטָה,

וְכַמָּה הָיָה רָחֵב. אִם אָמַר לְפָנַי הַחֲמָה [טו], לֹא אָמַר כָּלוּם. וְאַחַר כֵּן הָיוּ מְכַנְיָסִים אֶת הַשָּׁנִי וּבּוֹדְקִין אוֹתוֹ. אִם נִמְצְאוּ דְבָרֵיהֶם מְכּוֹנְנִים, עֲדוּתָן קִיָּמָת. וְשָׁאֵר כָּל הַזּוּגוֹת שׁוֹאֲלִין אוֹתָם רְאֵשֵׁי דְבָרִים, לֹא שֶׁהָיוּ צָרִיכִין לָהּ, אֲלָא כִּדֵּי שֶׁלֹּא יֵצְאוּ בְּפָחֵי נֶפֶשׁ, בְּשִׁבִיל שֶׁיְהוּ רְגִילִים לְבֹא:

פרק ב - משנה ז

רֹאשׁ בֵּית דִּין אוֹמֵר מְקַדָּשׁ, וְכָל הָעַם עוֹנִין אַחֲרָיו מְקַדָּשׁ מְקַדָּשׁ. בֵּין שֶׁנִּרְאָה בְּזִמְנוֹ בֵּין שֶׁלֹּא [זט] נִרְאָה בְּזִמְנוֹ, מְקַדָּשִׁין אוֹתוֹ. רַבִּי אֶלְעָזָר בְּרַבִּי צְדוֹק אוֹמֵר, אִם לֹא נִרְאָה בְּזִמְנוֹ, אִין מְקַדָּשִׁין אוֹתוֹ, שֶׁכֶּבֶר קִדְשׁוֹהוּ שָׁמַיִם:

פרק ב - משנה ח

דְּמוּת צוּרוֹת לְבָנוֹת הָיוּ לוֹ לְרֵבֶן גְּמְלִיאֵל בְּטַבְּלָא וּבְכַתְלָא בְּעֵלְיָתוֹ, שֶׁבָּהֶן מִרְאָה אֶת הַהֲדִיוּטוֹת וְאוֹמֵר, הֲכֵזָה רְאִית אוֹ כֵזָה. מַעֲשֵׂה שְׂבָאוֹ שְׁנַיִם וְאַמְרוּ, רְאִינוּהוּ שְׁחָרִית בְּמִזְרַח וְעֶרְבִית בְּמַעְרָב. אָמַר רַבִּי יוֹחָנָן בֶּן נוּרִי, עַדִּי שֶׁקָּרַח הֵם. כְּשֶׁבָאוּ לִיבְנֵה קִבְּלָן רֵבֶן גְּמְלִיאֵל. וְעוֹד בָּאוּ שְׁנַיִם וְאַמְרוּ, רְאִינוּהוּ בְּזִמְנוֹ, וּבְלִיל עֵבִירוֹ לֹא נִרְאָה, וְקִבְּלָן רֵבֶן גְּמְלִיאֵל. אָמַר רַבִּי דוֹסָא בֶּן הֶרְפִּינְס, עַדִּי שֶׁקָּרַח הוּא, הֵיאָדָּה מְעִידִין עַל הָאִשָּׁה שֶׁיִּלְדָּהּ, וּלְמַחַר כְּרִסָּהּ בֵּין שְׁנֵיהֶם. אָמַר לוֹ רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ, רוֹאֵה אֲנִי אֶת דְּבָרֶיךָ:

פרק ב - משנה ט

שָׁלַח לוֹ רֵבֶן גְּמְלִיאֵל, גּוֹזְרָנִי עֲלֶיךָ שֶׁתְּבֹא אֶצְלִי בְּמִקְלָךָ וּבְמַעוֹתֶיךָ בְּיוֹם הַכַּפּוּרִים שֶׁחָל לְהִיּוֹת בְּחַשְׁבוֹנֶךָ. הִלָּךְ [יז] וּמִצְאוּ רַבִּי עֲקִיבָא מִצָּר, אָמַר לוֹ, יֵשׁ לִי לְלַמּוּד שֶׁכָּל מַה שֶׁעָשָׂה רֵבֶן גְּמְלִיאֵל עֲשׂוּי, שְׁנֵאמַר (ויקרא כג), אֵלֶּה מוֹעֲדֵי יְיָ מִקְרָאֵי קִדְשׁ, אֲשֶׁר תִּקְרְאוּ אוֹתָם, בֵּין בְּזִמְנוֹ בֵּין שֶׁלֹּא בְּזִמְנוֹ, אִין לִי מוֹעֲדוֹת אֲלֵא אֵלֶּיךָ. בָּא לוֹ אֶצְלֵ רַבִּי דוֹסָא בֶּן הֶרְפִּינְס, אָמַר לוֹ, אִם בָּאִין

אָנוּ לָדוֹן אַחַר בֵּית דִּינֵנוּ שֶׁל רַבֵּן גַּמְלִיאֵל, צְרִיכִין אָנוּ לָדוֹן אַחַר כָּל בֵּית דִּין
וּבֵית דִּין שֶׁעָמַד מִימֹת מֹשֶׁה וְעַד עַכְשָׁיו, שֶׁנֶּאֱמַר (שְׁמוֹת כד), וַיַּעַל מֹשֶׁה
וְאַהֲרֹן נָדָב וְאָבִיהוּא וְשִׁבְעִים מְזֻקְנֵי יִשְׂרָאֵל. וְלָמָּה לֹא נִתְפָּרְשׁוּ שְׁמוֹתָן שֶׁל
זְקֵנִים, אֲלֵא לְלַמֵּד, שֶׁכָּל שְׁלֹשָׁה וּשְׁלֹשָׁה שְׁעָמְדוּ בֵּית דִּין עַל יִשְׂרָאֵל, הָרִי
הוּא כְּבֵית דִּינֵנוּ שֶׁל מֹשֶׁה. נָטַל מִקְלוֹ וּמַעוֹתָיו בִּידוֹ, וְהִלֵּךְ לִיְבִנָּה אֶצֶל רַבֵּן
גַּמְלִיאֵל בְּיוֹם שַׁחַל יוֹם הַכַּפּוּרִים לְהִיּוֹת בְּחֻשְׁבוֹנוֹ. עָמַד רַבֵּן גַּמְלִיאֵל וַיִּנְשָׁקוּ
עַל רֵאשׁוֹ, אָמַר לוֹ, בֵּא בְּשָׁלוֹם, רַבִּי וְתִלְמִידִי, רַבִּי בְּחֻכְמָה, וְתִלְמִידִי
שֶׁקִּבַּלְתָּ

פרק ג

פרק ג - משנה א

רְאוּהוּ בֵּית דִּין וְכָל יִשְׂרָאֵל, נִחְקְרוּ הָעֵדִים, וְלֹא הִסְפִּיקוּ לוֹמַר מְקַדָּשׁ, עַד
שֶׁחֲשָׁכָה [א], הָרִי זֶה מְעַבֵּר. רְאוּהוּ בֵּית דִּין [ב] בְּלִבָּד, יַעֲמְדוּ שְׁנַיִם וַיַּעֲיִדוּ
בְּפְנֵיהֶם, וַיֹּאמְרוּ מְקַדָּשׁ מְקַדָּשׁ. רְאוּהוּ שְׁלֹשָׁה וְהוֹן בֵּית דִּין, יַעֲמְדוּ הַשְּׁנַיִם
[ו] וַיּוֹשִׁיבוּ מִחֲבָרֵיהֶם אֶצֶל הַיַּחֲדָּו וַיַּעֲיִדוּ בְּפְנֵיהֶם, וַיֹּאמְרוּ מְקַדָּשׁ מְקַדָּשׁ,
שְׂאִין הַיַּחֲדָּו נֶאֱמָן עַל יְדֵי עֲצָמוֹ:

פרק ג - משנה ב

כָּל הַשּׁוֹפְרוֹת כְּשֶׁרִין חוּץ מִשְׁל פְּרָה, מִפְּנֵי שֶׁהוּא קָרוֹן. אָמַר רַבִּי יוֹסִי, וְהִלֵּא
כָּל הַשּׁוֹפְרוֹת נִקְרְאוּ קָרוֹן, שֶׁנֶּאֱמַר (יהושע ו), בְּמִשְׁךְ בָּקָרוֹן [י] הַיּוֹבֵל:

פרק ג - משנה ג

שופר של ראש השנה של יעל [יב], פשוט, ופיו מצפה זהב, ושתי חצוצרות מן הצדדן [יג]. שופר מאריך [יד] וחצוצרות מקצרות, שמצות היום בשופר:

פרק ג - משנה ד

בתעניות, בשל זכרים, כפופין [טז], ופיהן מצפה כסף [יז], ושתי חצוצרות באמצע. שופר מקצר וחצוצרות מאריכות, שמצות היום בחצוצרות:

פרק ג - משנה ה

שנה היובל לראש השנה לתקיעה ולברכות. רבי יהודה אומר, בראש השנה תוקעין בשל זכרים, וביובלות בשל יעלים:

פרק ג - משנה ו

שופר שנסדק ודבקו, פסול. דבק שבגי שופרות, פסול. נקב וסתמו, אם מעב את התקיעה, פסול. ואם לאו, פשר:

פרק ג - משנה ז

התוקע לתוך הבור או לתוך הדות או לתוך הפטס, אם קול שופר שמע,

יָצָא. וְאִם קוֹל הַבְּרָה שָׁמַע, לֹא יָצָא. וְכֵן [כ] מִי שֶׁהָיָה עוֹבֵר אַחֲרֵי בֵּית
הַכְּנֶסֶת, אוֹ שֶׁהָיָה בֵּיתוֹ סָמוּךְ לְבֵּית הַכְּנֶסֶת, וְשָׁמַע קוֹל שׁוֹפָר אוֹ קוֹל
מְגִלָּה, אִם כָּוֵן לְבוֹ, יָצָא, וְאִם לֹא, לֹא יָצָא. אֶף עַל פִּי שִׁזָּה שָׁמַע וְזָה שָׁמַע,
זֶה כָּוֵן לְבוֹ וְזֶה לֹא כָּוֵן לְבוֹ:

פרק ג - משנה ח

וְהָיָה כַּאֲשֶׁר יָרִים מֹשֶׁה יָדוֹ וְגִבְרֵי יִשְׂרָאֵל וְגו' (שמות יז), וְכִי יָדָיו שָׁל מֹשֶׁה
עוֹשׂוֹת מִלְחָמָה אוֹ שׁוֹבְרוֹת מִלְחָמָה. אֲלֵא לֹא לֹא לֹא לֹא, כָּל זְמַן שֶׁהָיוּ יִשְׂרָאֵל
מִסְתַּכְּלִים כְּלָפִי מַעֲלָה [כא] וּמִשְׁעֵבֶדִין אֶת לִבָּם לְאַבְיָהֶם שְׁבַשְׁמִים הָיוּ
מִתְגַּבְּרִים. וְאִם לֹא, הָיוּ נוֹפְלִין. כִּיּוֹצֵא בַדְּבָר אֲתָה אוֹמֵר (במדבר כא), עֲשֵׂה
לְךָ שָׂרָף וְשִׂים אֹתוֹ עַל גֵּס, וְהָיָה כָּל הַנְּשׂוּף וְרָאָה אֹתוֹ וְחָי. וְכִי נָחַשׁ מִמִּית,
אוֹ נָחַשׁ מִחַיָּה. אֲלֵא, בְּזְמַן שֶׁיִּשְׂרָאֵל מִסְתַּכְּלִין כְּלָפִי מַעֲלָה וּמִשְׁעֵבֶדִין אֶת
לִבָּם לְאַבְיָהֶן שְׁבַשְׁמִים, הָיוּ מִתְרַפְּאִים, וְאִם לֹא, הָיוּ נִמּוֹקִים. חֲרַשׁ,
שׁוֹטָה, וְקָטָן, אֵין מוֹצִיאִין אֶת הַרְּבִים יְדֵי חוּבְתָן. זֶה הַכֶּלֶל [כב], כָּל שֶׁאֵינוֹ
מְחַיֵּב בַּדְּבָר, אֵינוֹ מוֹצִיא אֶת הַרְּבִים יְדֵי חוּבְתָן:

פרק ד

פרק ד - משנה א

יוֹם טוֹב שֶׁל רֵאשׁ הַשָּׁנָה שֶׁחָל לְהָיוֹת בְּשַׁבָּת, בְּמִקְדָּשׁ הָיוּ תוֹקְעִים, אֲבָל לֹא
בְּמִדְיָנָה. מִשְׁחַרְבַּב בֵּית הַמִּקְדָּשׁ, הִתְקִין רַבֵּן יוֹחָנָן בֶּן זַכָּאי, שֶׁיְהִי תוֹקְעִין
בְּכָל מְקוֹם שֶׁיֵּשׁ בוֹ בֵּית דִּין [א]. אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, לֹא הִתְקִין רַבֵּן יוֹחָנָן בֶּן
זַכָּאי אֲלֵא בִּיבְנָה בְּלִבְד. אָמְרוּ לוֹ, אֶחָד יִבְנֶה וְאֶחָד כָּל מְקוֹם שֶׁיֵּשׁ בוֹ בֵּית
דִּין:

פרק ד - משנה ב

ועוד זאת היתה ירושלים יתרה על יבנה, שכל עיר שהיא רואה ושומעת וקרובה ויכולה לבא, תוקעין. וביבנה לא היו תוקעין אלא בבית דין בלבד:

פרק ד - משנה ג

בראשונה היה הלולב נטל במקדש שבעה, ובמדינה יום אחד. משחרב בית המקדש, התקין רבן יוחנן בן זכאי שיהא לולב נטל במדינה שבעה **ג** זכר למקדש, ושיהא יום הניף כלו אסור:

פרק ד - משנה ד

בראשונה היו מקבלין עדות החדש כל היום. פעם אחת נשתהו העדים מלבא, ונתקלקלו הלויים בשיר. התקינו **ה** שלא יהו מקבלין אלא עד המנחה. ואם באו עדים מן המנחה ולמעלה, נוהגין אותנו היום קדש ולמחר קדש. משחרב בית המקדש התקין רבן יוחנן בן זכאי, שיהו מקבלין עדות החדש כל היום. אמר רבי יהושע בן קרחה, ועוד זאת התקין רבן יוחנן בן זכאי, שאפלו ראש בית דין בכל מקום, שלא יהו העדים הולכין אלא למקום הנוד:

פרק ד - משנה ה

סדר ברכות, אומר אבות וגבורות וקדשת השם, וכולל מלכויות **ו** עמהן, ואינו תוקע. קדשת היום, ותוקע. זכרונות, ותוקע. שופרות, ותוקע. ואומר עבודה והודאה וברכת פהניס, דברי רבי יוחנן בן נורי. אמר לו רבי

עֲקִיבָא, אִם אֵינוֹ תוֹקֵעַ לְמַלְכוּיּוֹת, לָמָּה הוּא מְזַכֵּיר {ז}. אֵלֶּא אֹמֵר אָבוֹת
וְגִבּוֹרוֹת וְקִדְשֵׁי הַשֵּׁם, וְכוּלָּל מַלְכוּיּוֹת עִם קִדְשֵׁי הַיּוֹם, וְתוֹקֵעַ. זְכוּרוֹת,
וְתוֹקֵעַ. שׁוֹפְרוֹת, וְתוֹקֵעַ. וְאֹמֵר עֲבוּדָה וְהוֹדָאָה וּבְרַפְתָּ כְּהַנִּים:

פרק ד - משנה ו

אֵין פּוֹחֲתִין מַעֲשֶׂה {ח} מַלְכוּיּוֹת, מַעֲשֶׂה זְכוּרוֹת, מַעֲשֶׂה שׁוֹפְרוֹת. רַבִּי
יֹחָנָן בֶּן נוּרִי אֹמֵר, אִם אָמַר שְׁלֹשׁ שְׁלֹשׁ {י} מַכְלֹן, יָצָא. אֵין מְזַכֵּירִין זְכוּרוֹת,
מַלְכוּת וְשׁוֹפֵר שֶׁל פְּרָעָנוּת. מִתְחִיל בְּתוֹרָה וּמִשְׁלִים בְּנְבִיא. רַבִּי יוֹסִי אֹמֵר,
אִם הַשְּׁלִים בְּתוֹרָה, יָצָא:

פרק ד - משנה ז

הַעוֹבֵר לְפָנֵי הַתְּבָה בְּיוֹם טוֹב שֶׁל רֹאשׁ הַשָּׁנָה, הַשְּׁנִי מִתְקִיעַ {יא}. וּבִשְׁעַת
הַהֶלֶל, רֹאשׁוֹן {טו} מִקְרָא {טז} אֶת הַהֶלֶל:

פרק ד - משנה ח

שׁוֹפֵר שֶׁל רֹאשׁ הַשָּׁנָה, אֵין מַעֲבִירִין {יז} עָלָיו אֶת הַתְּחוּם, וְאֵין מְפַקְחִין
עָלָיו אֶת הַגֵּל, לֹא עוֹלִין בְּאֵילָן, וְלֹא רוֹכְבִין עַל גְּבִי בְּהֵמָה, וְלֹא שָׁטִין עַל
פְּנֵי הַמַּיִם, וְאֵין חוֹתְכִין אוֹתוֹ בֵּין בְּדָבָר שֶׁהוּא מְשׁוּם שְׁבוּת, וּבֵין בְּדָבָר
שֶׁהוּא מְשׁוּם לֹא תַעֲשֶׂה {יח}. אֲבָל אִם רָצָה לִתֵּן לְתוֹכוֹ מִיֵּם אוֹ יַיִן, יִתֵּן.
אֵין מַעֲבִירִין אֶת הַתֵּינּוֹקוֹת מִלְתְּקוּעַ, אֲבָל מִתְעַסְקִין {כ} עִמָּהֶן עַד שֶׁיִּלְמְדוּ.
וְהַמְתַּעֲסֵק, לֹא יָצָא {כא}, וְהַשׁוֹמֵעַ מִן הַמְתַּעֲסֵק, לֹא יָצָא:

סדר תקיעות, שלש, של שלש שלש. שעור תקיעה כשלש תרועות. שעור תרועה כשלש {כד} יבבות {כה}. תקע בראשונה {כו}, ומשך בשנייה כשתים, אין בידו אלא אחת {כח}. מי שברך ואחר כך נתמנה לו שופר, תוקע ומריע ותוקע שלש פעמים {כט}. כשם ששליח צבור חייב, כך כל יחיד ויחיד חייב. רבן גמליאל אומר, שליח צבור מוציא את הרבים ידי חובתו: